

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XVIII. Considerationes, quibus efficitur, afflictiones à Deo immissas, cum veneratione atque amore esse suscipiendas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

id tecum assidue ejusdem exemplo reputans: victimam te esse divinæ gloriæ, pro tot peccatis tuis, summæ justitiæ cultro immolandam; perq; varias tribulationes, tandem cum Christo, in ara crucis, doloris & amoris igne concremandam: ita enim fiet, ut quidquid adversum atque acerbum occurrerit, id velut provisum meditatūmq; a quo animo excipias; memor, ferrum & ignem, nec mollius aliquid manere victimam, teq; per hæc dura, ad dignum Deo grātūmq; sacrificium apparari. Quem etiam in morem alicubi invenio S. Augustinum, eadēmq; prorsus cogitatione se in pœnis suis confirmantem. Nam cum de supplicijs quæ sponte suscipiuntur differens, id sibi objecisset quasi ex persona tentatoris: *DEO ergo placet, quia te crucias? Ergo crudelis est, qui delectatur pœnis tuis?* tum fortiter respondit in hunc modum: *Excrucio me plandē, ut ille parcat; do deo me pœnas, ut ille subveniat; ut placeam oculis ejus, ut delectem suavitatem ejus; quæ postrema jam supra posuimus. Nam & victima (subdit) excrucietur, ut in aram imponatur.*

De utilit. jejum. c. 3.

Hunc igitur in modum, nos quoque animo affecti, & comparati esse debemus: quemadmodum & Martyr Ignatius; dum locum supplicio suo apparatus, tanquam altare aspiceret, bestiarum dentes velut instrumenta sacrificij, quibus Deo immolandus esset; ita Romanis scribens: *In hoc potius incumbite, ut DEO immolet, dum adhuc altare paratum est. Et postea: Orate, ut per hæc instrumenta, DEO fiam pura hostia.* Sed de his hæcenus.

CAPVT XVIII.

Considerationes, quibus efficitur, afflictiones à DEO immixtas, cum veneratione atq; amore esse suscipiendas.

A gra.

A Gravioribus magisque arduis robustæ patientiæ documentis, quæ antea sparsim exposuimus, descendimus modò ad faciliqres magisque obvias, malorum nostrorù patientiã sublevandi, & nosmet ipsos, acerbis in rebus, vario ad Christum exemplar nostrum respectu, piè ac jucundè consolandi, rationes. Quas quidem hoc capite tradi cœptas, ad extremũ usque istius partis persequi consilium est, ut è pluribus eligat quisq; quæ ad genium suum magis faciant; aut etiam (uti placuerit) nunc hanc, nunc istam cogitationem, ad usus suos adhibeat, quotidianarum ærumnarum familiarè remedium, & vitæ acerbæ non utile delinimentum.

§. I.

Afflictiones nostras, veluti micæ de mensa crucis deceduas, religiosè excipiendas esse.

A Tque id in primis tecum reputato ac constituito, mi Lector. Si ea tibi fors olim oblata esset, ut Christo vescenti, ad mensam ut minister assisteres: quâ gratulatione ac reverentia, fragmenta panis, aut ciborum analecta recolligeres? Nunc igitur in rebus adversis, & quoties difficile quidpiam ad patiendum occurrerit, eum in modum tecum philosophare.

Inopia, morbi, dolores, ægritudines animi, & omnes ærumnæ quæ nobis in vita obveniunt, fragmenta sunt divinæ mensæ, quæ jubemur colligere ne pereant, & sine fructu efficiantur in nobis. *Micæ sunt cadentes de mensa crucis: tibiq; ipse gratulari debes, quòd peculiariter dignus habitus sis, qui instar catelli edas de mensa Domini tui. De Matth. 23.* nique spicæ sunt, quas validus ille laborum dolorumq; messor tibi reliquit, etiam de industria proijciens, ut habeas quod colligas, sequens ipsius vestigia, & panem invenias, *Ruth 2.* quo alaris in vitam aeternam.

Hic certè panis est, quo Deus filios suos amat alere;

A a a a z

quò

quò quemque chariorem habeat, hoc severius illum educans, & durâ disciplinâ paratâ cooptans hæreditati. *Quem enim diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem filium quem recipit.* Nec alio quàm hoc lacrymarum pane filium suum dilectum & unigenitum cibavit. Si is fuit panis primogeniti, quidni & noster? *Meus cibus est* (inquit ille) *ut faciam voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus.* Hoc est, œconomiam humanæ salutis, tot sudoribus & laboribus affectam, tantis tormentis ac doloribus, & ignominiosâ denique morte complendam. Mancipiorum panis, terrena consolatio: cùm plerumque reprobis temporalis obtingat felicitas; contra verò electi omnibus conflidentur incommodis. Ita ferè res temperante Providentiâ, ut quibus æternam hæreditatem apparet, hos laboribus exerceat ad gloriam; eos autem istis bonis aspergat ac solatiolis temporalibus, quos merito suo fore præciat gloriæ cœlestis exhæredes.

Neque verò Christus in Evangelio promisit electis sæculi gaudia, sed tristitiam, pressuram, luctum; mundo interim gaudente & exultante. Ut vel hinc videas, quàm non injuriâ plerique sancti suspectam haberent felicitatem hujus sæculi; & si aliunde adversi nihil occurreret, ipsi sibi essent pro persecutoribus, & spontaneis se supplicijs subijcerent: ne scilicet si extra disciplinam essent, inter adulteros & non germanos DEI filios computarentur. Audiatur ceterorum nomine S. Gregorius, ad illud dolentis *JOB* cap. 3. *Quare misero data est lux, &c. Sancti viri* (inquit) *cum sibi suppetere prospera hujus mundi conspiciunt, pavida suspiciones turbantur. Timent enim, ne hic laborum suorum fructus recipiant: timent, ne quod divina justitia latens in eis vulnus aspiciat, & exterioribus eos muneribus cumulans, ab intus repellat.* Verùm priusquam hinc abeo, placet isti affinem nec multùm diversam accumulare commentationem.

Sic igitur hinc rursus tecum reputa. Si Salvator tuus in terris agens tibi prabibisset, ipsumque suum calicem propinasset atque obtulisset, quanto affectu, quantâ reverentia, atque grati animi significatione, reliquum calicis ebibisses? Atqui hoc ipsum est, quod hodieque à te postulat. Audi illum de cruce acclamantem, & iisdem vocibus, quibus olim sibi cum primis dilectos discipulos affatus est, te invitantem: Dilecta anima, potesne bibere calicem, quem ego bibo, aut baptismo, quo ego baptizor, baptizari? Expectat autem sanè quàm avidè, ut invitanti hilarè respondeas; atque id ipsius tanquam honori ac gratiæ tribuens, oblatum calicem gratus acceptes; & pauculas illas quasi guttas amaritudinis, quæ circa calicis labra remanent, libens exforbeas. Nam si verum loqui volumus; ipse grandem illum passionum & amaritudinum calicem, à Patre sibi propinatum, usque ad fundum & fæces exhaustit; ut nobis illius non nisi stilla relicta sit, quam degustantes, Christi passionibus communicemus. *Cur recusamus* (inquit Thaulerus, de Dominicis flagellis agens) *vel guttulam unam myrrhæ acerbioris degustare causâ illius, qui sese totum propter nos in ipsum amarissimum passionis pelagus immergi passus est?*

Marc. 10.

Explic. pass. c. 9.

§. 2.

Easdem, tanquam fragmenta quedam crucis Dominica, aut portionem aliquam passionis Christi, aspiciendas.

Conducat deinde ad Christianam sanctamque malorum patientiam ista etiam persuasio: Dolores, afflictiones, angustias, quibus urgeris, esse quædam quasi schidia minutæve partes earum rerum, per quas olim Christus cruciatus est, & quibus tactu corporis sui sanctitatem ac religionem impertijt; proindeque easdem afflictiones, ut sanctarum rerum pretiosas reliquias, cum gratiarum actione & venerati-

one

one tibi suscipiendas esse. Itaque & hic descendendo ad singula, licebit ad hunc modum ratiocinari.

Si partem aliquam eorum flagellorum, quibus Christi corpus sacratissimum olim dissectum & laceratum fuit, undeunde nactus esses: quanto illam affectu & pietatis sensu ori apprimeres & dissuaviareres? Nunc autem in morbo, quem, exempli causa, nunc pateris, flagellat te Deus, ut similis sis Filio ipsius unigenito, deique ejus flagellis participes. Ecquid igitur cum illo paratum te offers in flagella, & gratanter flagellantis manum, ipsumque flagellum exocularis? Rursum: Si spinam aliquam donareres coronae Christi, ut rem pretiosam tibi; charam auro certe ac gemmis includeres. Atqui, si bene rem aestimas, haec tua afflictio, hic capitis dolor, haec molestia, hi scrupuli & mentis anxietates, sunt una de spinis, quibus Domini tui caput praecinctum atque compunctum est. Agnosce igitur divinum munus, & illud in pretio ac veneratione habere.

Tandem: Si Dominicae crucis particulam humi forte abjectam & neglectam, invenires; eam cum gaudio levaris de terra, eoque invento plurimum tibi gratulareris. Ecce tibi modo in manus venit sanctae crucis portio: omnes quippe justorum tribulationes particula quaedam crucis Christi sunt. Quidni igitur illam libens admittis, immo cum gaudio occurris venienti?

Et hanc ipsam considerationem facile erit sigillatim transferre ad reliqua incommoda mortalis vitae; nam haec penuria v. g. hic rerum defectus quem pateris, quodammodo una est de stipulis, super quibus Christus recens natus reclinatus est, aut certe ramentum ipsius praesepis, aut panniculorum ejus fragmentum. Haec ignominia, hoc opprobrium, particula est & lacinia vestis albae, qua Christum induit per ludibrium Herodes, & quae (si eadem recte uti noveris) aeternae gloriae te candidatum efficiet. *Ista tristitia,*
haec

hæc amaritudo animi & oppressio cordis, est velut gutta felle potus, quo illius os in passione imbutum est. Et ita de alijs.

Quin & ipsas denique afflictiones tuas, non modò ut earum, quas dixi, externarum rerum particulas aliquas aspicere debes; sed etiam tanquam portionem ipsarum Christi passionum, quas veluti Christus, præ quàm externa illa, intime in se suscepit, ita etiam majori quadam affecit sanctitudine, & majori honore atque amore dignas reddidit. Ad hoc enim faciunt illa B. Petri verba: *Communicantes Christi passionibus gaudere: ut & in revelatione gloria ejus gaudeatis exultantes.* Quid enim est Christi passionibus communicare, nisi in earundem passionum partem, ac societatem venire? Igitur, ex S. Petri mente, afflictiones quas patimur, particule sunt, & velut reliquie earum passionum, quas Christus in se nostrâ causâ suscepit: easq; par esset, non patienter modò, sed etiam gaudenter excipere, tanquam ejus intimo complexu peculiariter consecratas; & quasi pignora ac semina ejus gloriæ, ad cujus etiam communitatem vocantur, qui socij fuerint & participes passionum ejus. Ut enim ait ista confirmans Latientis Abbas: *quodvis gravamen imaginem aliquam excellentissimam passionis Domini nostri JESU Christi refert, & in eo homo promereri potest perfectam ejusdem passionis Dominice participationem.*

Ep. 1. c. 4.

Instit. spirit. c. 8.

§. 3.

Easdem esse velut stigmata Domini IESU, in corpore aut corde nostro impressa.

Postremò adversus incurstantes in te molestiarum aculeos, & istâ cogitatione armaberis. Si DEUS singularis benevolentie gratiâ, aut corpori tuo, ut B. Francisco aut cordi tuo, ut B. Claræ de Montefalco, aut etiam B. Gertrudi contigit, suorum vulnerum sacra stigmata, aut passionis suæ

suae peculiare notas imprimeret; quam grato animo divinum hoc munus exciperes! qua in aestimatione hoc salutis pignus; hanc ineffabilis dilectionis arrham, quo in pretio haberes! Ecce autem, quanquam occultis modis, id ipsum tamen tecum agitur, quoties tibi Salvator tuus, pro sua adversus electos suavi providentia, aut immittit adversi aliquid, aut obvenire permittit. Nec enim, opinor, in corpore suo, vulnerum seu passionis Christi certa signa aut impressas notas divinitus acceperat Apostolus; & tamen

Gal. 6. gloriatur, & dicit: *De cetero nemo mihi molestus fuit, ego enim stigmata Domini JESU in corpore meo porto.* Nimirum vincula, verbera, plagas, plagarumque cicatrices, quae in Christi causa haecenus perpeffus fuerat, stigmata Domini JESU appellat; quod his tanquam notis ac stigmatibus insignitus, verus ac peculiaris Christi servus agnosceretur. Veluti de Magno Constantino refert Theodoretus in historia; cum in illis Nicœni Concilij Patribus, qui pro Christi fide dextros oculos effossos habuerant, atque (ut idem autor loquitur) stigmata Domini JESU in corpore suo gestabant, impressis labijs plagarum vestigia, magno fidei ardore excusculatum fuisse. Nec absimili pietatis sensu S. Paulinus Nolanus; dum ad S. Victricium Rothomagensis Episcopum, qui sub Juliano in Gallijs militans, fidei Christianae gratia,

L. 1. c. 7, & 11. immanes plagas pertulerat, ita scribit: *Quis daret nobis pennas columbae, & volarem ad te, & requiesceremus in conspectu sanctitatis tuae, coram in ore tuo Christum DEUM admirantes atque venerantes, tergeremus capillis pedes illius tuis pedibus, & lacrymis rigaremus, & in illis cicatricibus tuis quasi Dominicae passionis impressa vestigia lamberemus!*

Epist. 2. ad Vict.

Igitur, uti dicere coepimus, eadem nos mente esse convenit, si quid patimur adversi. Decorat enim nos Dominus suis insignibus, & quasi notis suis inscribit, ut hoc inulto diversarum afflictionum stigmatem, de ejus tanquam familia,

imò

imò de specialium amicorum electorumq; numero censeamur. Quò referri potest quod de S. Francisca Romana accepimus: quæ quadam die post sacram Synaxim in mentis excessu posita, visa sibi est videre Jesum, Crucifixi specie, vulneribus ipsis in modum Solis radiantibus; eundemque sibi tanquam gratulantem audire, quòd sua (ut agebat) arma & insignia gestaret: quo nomine visus est (uti observat Julius Ursinus) dolores pedum ac manuum, laterisq; plagam, peracerbã, ei sanctæ viduæ divinitus impositam, significasse.

L. 3. c. 6.

Proinde, si corpori quidem molestum aliquid acciderit, si morbus obvenerit, si membrorum artuumve vexatio; gratulabimur nobis videlicet, quòd stigmata Domini Jesu circumferamus in corpore. Si autem animum invadet tristitia, lancinabunt curæ, discruciat anxietas: tum eadem stigmata crucisq; Dominicæ characteres, cordi nostro inferibi atque insculpi fingemus. Atque ejusmodi passionis Christi notas & imagines, præ illis quas principio memoravi, hoc quodammodo amabimus magis & exosculabimur, quòd earum voluntaria susceptio ac tolerantia, non modò divinæ erga nos benevolentia sint pignora, sed vicissim nostri in Christum amoris certissima documenta.

Sed delectat me S. Eulaliæ 12. annorum virgunculæ, inter pestines & ungulas ferreas, quibus tenerum illius corpus à carnificibus lacerabatur, sublimis eo in genere Philosophia: quippe quam unguularum notas ac vulnera sua intrepidè spectantem, & quodammodo dinumerantem, atq; his vocibus Sponsum suum alloquentem, describit Christianus Poëta Prudentius:

*Scriberis ecce mihi Domine,
Quàm juvat hos apices legere,
Qui tua, Christe, trophæa notant!
Nomen & ipsa sacrum loquitur
Purpura sanguinis eicici.*

*Peristeph.
Hymn. 3.*

Bbbb

Vides

Vides excelsam Virginis mentem; & quibus illa se cogitationibus, in ipsa artuum suorum laniatione, ac cruoris undique scaturientis aspectu sustentaret, deq; ipsa tormentorum atrocitate solatium animumq; sumeret. Aspiciebat, nimirum cruciatus suos, velut pretiosa Domini Jesu stigmata; gaudebatq; in membris suis, tanquam in delicata membrana, ferreis illis stylis, acutisq; pectinibus exarari notas, & characteres imprimi, qui Christi triumphum loquerentur, & crucis trophæa signarent, perq; hiantia laterum suorum costarumq; vulnera, tot quasi ora aperiri, ipso sanguinis vocali profluvio, J E S U nomen ac gloriam apertissime prædicantia.

CAPUT XIX.

Alia nonnulla considerationes eandem ad rem pertinentes.

§. I.

Iustorum in vita afflictiones, meras Christi amanti blanditias esse.

Arumnas & molestias hujus vitæ, quæ Deo vel imminente vel permittente justis eveniunt, esse dona amantissimæ dextræ, & specialia divinæ benevolentia signa, jam in superioribus, nec semel fortasse, prædiximus. Ut porro homini afflicto, & sub ærumnæ suæ pondere gementi merito liceat evangelicum istud occinere: *Si scires donum DEI.* Si intelligeres, quorum bonorum compendium, quanti favoris pignus, quantæ gloriæ semen sit, hæc tua, quæcumq; est, tribulatio; si quibus oportet, illam oculis aspiceres: nimirum non illam, ut nunc aded facis, defugeres, sed optares potius, & obvijs ulnis amplectereris obvenientem, inq; ejus sinu atque complexu acquiesceres.

Verum

Joann. 4.